

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12121/2025
25.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Филип Алексић, адвокат из ..., против тужених: Општина Параћин, коју заступа општински правобранилац општине Параћин и „Крушевацпут“ а.д. Крушевац, чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 270/25 од 29.04.2025. године, на седници одржаној 25.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 270/25 од 29.04.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 270/25 од 29.04.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог „Крушевацпут“ а.д. Крушевац за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Виши суд у Јагодини је, пресудом Гж 270/25 од 29.04.2025. године, у ставу првом изреке, преиначио пресуду Основног суда у Параћину П 108/24 од 28.11.2024. године тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се обавезу тужени да тужиљи на име накнаде штете у виду измакле добити солидарно исплате 55.702,00 динара са законском затезном каматом почев од 28.11.2024. године као дана пресуђења, до исплате. У ставу другом изреке, преиначено је и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је обавезана тужиља да туженој Општини Параћин накнади трошкове парничног поступка од 85.500,00 динара и обавезана тужиља да туженом „Крушевацпут“ а.д. Крушевац накнади трошкове парничног поступка од 105.758,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку. У одговору на ревизију тужени „Крушевацпут“ а.д. Крушевац

оспорио је ревизијске наводе тужиле, а трошкове поводом састава одговора на ревизију је тражио и определио.

Поступајући на основу наведене законске одредбе, Врховни суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиле.

Предмет тражене правне заштите је потраживање на име накнаде штете у виду измакле добити, услед смањења рода на засадима тужиле насталог услед, према наводима тужиле, прекомерне емисије кречњачке прашине и стварања наслага танког слоја прашине који пада на локално земљиште. Имајући у виду одредбе члана 154. став 1. и 2, 155., 172, 173, 177. и члана 189. став 3. Закона о облигационим односима, другостепени суд је закључио да је тужбени захтев неоснован, будући да из налаза и мишљења вештака рударско-геолошке струке, као и налаза и мишљења вештака Ђорђа Гламочлије – из области пољопривредне струке, произилази да не постоји узрочно - последична веза између експлоатације и превоза кречњака и умањених приноса и квалитета усева. Ревидент се у ревизији позивао на одлуке нижестепених судова, као и одлуке Врховног касационог суда. Међутим, из одлука на које је ревидент указао и које је приложио уз ревизију произилази да се не ради о истим или сличним чињеничноправним ситуацијама, па се не може ни говорити о неуједначеној судској пракси. Из изложеног произлази да у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, а нема потребе ни за разматрањем правних питања од општег интереса, или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за новим тумачењем права.

Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, услед погрешне оцене доказа - налаза и мишљења вештака рударско-геолошке струке и вештака пољопривредне струке, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај.

Из изложених разлога одлучено је као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиле, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да није дозвољена.

Тужба је поднета 01.02.2024. године. Вредност предмета спора који се побија ревизијом јесте износ од 55.702,00 динара.

Како се ради о тужбеном захтеву који се односи на новчано потраживање које очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то предметни спор има карактер парнице о спору мале вредности, у смислу члана 468. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку против одлуке другостепеног суда донете у парници о спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Притом, законом прописана недозвољеност овог ванредног правног лека у овој врсти спора искључује примену општег правила из члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку према коме је ревизија увек дозвољена, ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. Закона о парничном поступку одбацио ревизију тужиље, као недозвољену, у ставу другом изреке.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одбијен је захтев туженог „Крушевацпут“ а.д. Крушевац, за накнаду трошкова у вези са поднетим одговором на ревизију као у ставу трећем изреке ове одлуке, јер се не ради о потребним трошковима у смислу члана 154. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић